я уявляв собі смерть не такою
наївно вірив
що нестямний орґазм страху
рвучко жбурне мене
поза межі болю

а насправді все чую

все бачу

але ж достоту мертвяк

ні застогнати
ні затремтіти
ані рухнутися

ніби просяклий страхом і терпінням
став персонажем баєчки
про доктора тульпа
і лиш доходяга студентик
длубається мені в мозку якоюсь хріновиною

дивлюсь на його бридку пику
на його допотопну одежу
злорадствую

він ще мабуть нецілований

і від цього стає трохи легше

якщо взагалі може бути легше
коли тобі бабраються в мізках

я знаю всі вади професора
старого і лисого як коняка
знаю похмурі жарти студентів
мені вгризлися в пам'ять
навіть безглузді медичні терміни
якими нібито вкрите
моє перемучене тіло
приречене на відкриття
щораз вишуканіших
букетів тортур